

Tvende

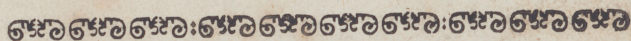
Rye Sange.

Den Første:

Til Pennen jeg min Haand nu rækker.

Den Anden:

I Bergen udi Norge der er jeg
barnefødt.

Trondhjem. Trykt af L. A. Høeg.

V box 5:137

Jeg mener Hjertet, som skal smage
Hvad du i Tiden feilet har,
Om du skal fele Bemøds Plage,
Om du skal gaae blandt Glæders Tal.

Nu sinner du som en Karfunkel
Dg glimrer som poleret Guld,
Men tænk du engang bliver dunkel
Dg neppe kjendes du igjen;
See til at ogsaa du maa falde
Naar andre Blomster tørres af,
Dg tænk, engang os Gud vil kalde
Dg vi skal lægges i vor Grav.

Du tænker nok: var jeg din Lige.
At ei din Stand var altfor slet;
Jeg er en raff og tander Pige,
Har Perler i mit Kabinet.
Men tænk, at flige stolte Griller
Bil alt med Tiden falde af,
Naar du bravere skal med Brillen
Dg hælde dig ned paa en Stav.

Maaskee at Baand og Perlesnore
Lilskriver Folket gylden Stiil,
Bemeldte Dragt du bør beholde
Dg vise Venstabs hulde Smiil.
Det var Potiphars Gemalinde,
Som ventligen til Joseph gik;
Men han da ei lod sig forblinde,
Men Trostak holdt til Punkt og Prik.

Om jeg dig saae paa tvende Krykker
Den Tid vort Venstabs var begyndt,
Om Been og Arme var istykker,
Mit Venstabs var dog ikke endt;
Erindre dig hver Gang jeg vanket,
Du tog mig i din Elstovs Arm,

Dg mange Venstabs-Ord blev snakked,
Jeg ofte slumred ved din Barm.

Om du i Verden faaer den Lykke
At dig ei mangled nogen Ting,
Om jeg ved Stav og Bettel-Krykke
For hver Mand's Dør maa gaae omkring,
Saa giv mig Mad med noisom Drikke,
Om jeg maa vanke saa omkring;
Men, Herre Gud! jeg onsker ikke
At blive saa ulykkelig.

Med Suk jeg Pennen tog ihænde,
Med Græmmelse den lægges bort;
Ihvor jeg end mit Ansigt vender,
For Diet synes Altting fort.
For din Skyld maa jeg meget lide
Dg fælde mangen modig Taar;
Skal du saa mange Dage leve,
Du leve skal i tusind Aar.

S Bergen udi Norge
Der er jeg barnefødt,
Dg min Fader Linnedvæver var;
Han jo mig opfødet har
Udi Fattigdommen stor
Lil jeg fyldte mit femtende Aar.

Der en Kjøbmand i den Bye,
Som min Fader var bekjendt,
Med hans Søn jeg tilsees monne komme.
Vi gik til Ostindien,
Derfra og hjem igjen;
Ihi den Reise os foielig var.

Da den Reise var fuldendt
Dg min Tre blev bekendt
Dg man altid vel om mig talte,
Han mig strax hjem til sig tog,
Lod i Styrmandskole gaae
Dg mig lære paa Styrmands Maneer.

Da vi nu Examen fik,
Et Aarstid vi hjemme gif,
Imod Fienden vi ikke torde komme.
I den Tid jeg hjemme laae
Udi Kjerligheden stor
Med en Herremands Datter saa god.

Saa den Kjerlighed var stor
Efter Lofter, som var gjort,
Da vi dem ei lenger kunde dolge;
Hendes Fader ofte saae
Hun i Løndom til mig gaae,
Han blev ivrig og vred i sit Sind.

Han mig strax forhyre lod
Med en russisk Semand god;
Thi den Herre hans Svoger monne være.
Han skuld' tage mig med sig
Dg som Styrmænd bruge mig,
Saa jeg Norge ei mere skulde see.

Vi gif nu til China hen,
Derfra til Rusland igjen,
Men hvad os paa Veien monne hende:
Der en tyrkisk Røver kom,
Sig viste mod os grum
Dg os fangne hjem med sig tog.

Da vi kom til Tyrkerig
Var vi dermed ikke fri,

Men i Fængsel og Baand vi mon gange
I tre hele fulde Aar,
Indtil vi os fra dem slog
Paa en Slup, som vi os bekomme maae.

Vi paa Soen tumled om
Uden Seil og uden Roer,
Men Binden og Volgen os foied;
Udi Dage elleve
Intet Land vi kunde see
For vi naaede Nyhollands Land.

Da vi styrede til Land,
Kom til os en Hollands-Mand
Dg han spurgte hvorfra vi vare komne.
Nu vi hannem svarede:
Vi er' alle rømmede
Fra det tyrkiske Fængsel hver Mand.

Han nu tog os hjem med sig
Dg os pleied vennelig,
Saa vor Hunger og Tørst blev os lindred.
Da vi Mad og Hvile fik,
Ser vi udi Live gif
Af Trehundred fra Norge uddrog.

En Ting mig paa Hjertet laae,
Det var Kjerligheden stor;
Jeg et Brev til min Kjereste mon skrive,
Dg lod hende vide nu,
At jeg er paa Friheds Fod
Dg saa eensom i Holland mon gaae.

Da hun dette Brev fik see,
Hun da mest besvimeede;
Men til Pennen hun sig mon begive,
Dg lod mig i Brevet see

Hvad som hjemme nu var steet
Siden hun havde savnet mig, sin Ven.

„Seg forsendt vil sige Dig,
At min Fader ligger Liig
Dg min Broder er paa Soen begravet;
Seg vil bede Dig, min Ven!
Reis fra Holland til mig hjem:
Vi vil ægte hverandre, min Ven!“

Da han dette Brev nu fandt,
At hans Sorig nu forsvandt;
Han sig hastig tilsoes mon begive
Med den danske Kjobmands Skib,
Som til Norge hastet sig, —
Dg den Reise os soielig var.

Da vi styrede tilland,
Kom til Bergen ud paaastand
Dg min Kjerest mig saa kjerlig omfavned;
Hun i Haanden tager mig,
Seg i Livet seer nu dig,
Som i syv Aar har savnet dig, min Ven! —

Da den Reise var fuldendt
Dg det blev Enhver bekjendt,
At vi vare fra Tyrkiet undkomne,
Hendes Fader han var død,
Ingen Ven os det forbød, —
Vi da knyttet vort Ægteskabsbaand,
